

Liikenne- ja viestintäministeriö

kirjaamo@lvm.fi

LAUSUNTO

Liikenne- ja viestintäministeriö on pyytänyt 25.1.2017 (LVM082:00/2015) maa- ja metsätalousministeriöltä lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi yksityistielain ja eräiksi siihen liittyviksi laeiksi. Lausunnonantajia pyydetään arvioimaan erityisesti esitettyjen muutosten taloudellisia ja muita vaikutuksia sekä lausumaan hallituksen esityksestä ja sääntelytarpeesta ottaen huomioon hallitusohjelman tavoite normien purkamisesta ja sääntelyn sujuvoittamisesta.

Maa- ja metsätalousministeriö kiittää liikenne- ja viestintäministeriötä sille tarjotusta mahdollisuudesta saada lausua asiassa. Maa- ja metsätalousministeriö esittää lausuntonaan seuraavaa:

Maaseudun tarpeita palveleva 1950 -luvun olosuhteissa valmisteltu laki yksityisistä teistä (358/1962) on ollut voimassa vuoden 1963 alusta. Maa- ja metsätalousministeriö pitääkin esitettyä yksityistielain kokonaisuudistusta tarpeellisena ja perusteltuna, koska yhteiskunta on muuttunut voimakkaasti lain voimassaoloaikana tapahtuneen kaupungistumisen ja elinkeinorakenteen muuttumisen seurauksena. Myös luonnonvaratalouden ja elinkeinoelämän tarpeet ovat muuttuneet samalla ajanjaksolla voimakkaasti. Vaikka lakiin on tehty useita osauudistuksia sen pysyttämiseksi yhteiskunnan kehityksen edellyttämällä tasolla, laki on ajan myötä vanhentunut. Laki on myös menettänyt selkeyttään siihen tehtyjen osauudistusten vuoksi.

Nykyisen hallituksen hallitusohjelman rakennepoliittisiin tavoitteisiin kuuluu muun muassa *kuntien kustannusten ja tehtävien karsiminen*. Yksityistielain kokonaisuudistus toteuttaa maa- ja metsätalousministeriön näkemyksen mukaan osaltaan myös tätä hallitusohjelmassa asetettua tavoitetta, kun kuntien tielautakunnat esitetään lakkautettaviksi. Hallitusohjelmassa on tavoitteeksi asetettu myös säädösten sujuvoittaminen. Yksi tämän tavoitteen toteuttamistapa on purkaa niitä normeja, jotka eivät täytä nykyajan tarpeita tai jotka katsotaan muutoin haitallisiksi tai hallinnollista taakkaa lisääviksi.

Yksityistielain kokonaisuudistusta koskevan hallituksen esityksen tavoitteena onkin modernisoida lain rakenne ja luoda edellytykset yksityistieverkon kehittämiseksi ja ylläpidolle nykyolosuhteissa.

Tieoikeuden sisältö

Tieoikeus on määritelty voimassa olevan yksityistielain 8 §:ssä kiinteistölle annettavaksi oikeudeksi käyttää toisen kiinteistön tietoimituksella määrättyä aluetta lain 5 §:n mukaisiin tietarkeituihin. Hallituksen esityksessä yksityistielain yksityistielain voimassa oleva sisältö pysyvistä kulkuyhteydestä esitetään laajennettavaksi lain määritelmiä koskevassa 3 §:ssä siten, että *tieoikeus kattaisi jatkossa myös oikeuden käyttää toisen kiinteistön aluetta sähkö- ja viestintäjohtojen ja muiden kiinteistön käyttöä palvelevien rakenteiden, rakennelmien ja laitteiden si-*

joittamista varten. Tioikeutta ei siten voitaisi perustaa vain kulkuyhteyttä varten vaan se sisältäisi jatkossa myös oikeuden johtojen ja mainittujen rakennelmien sijoittamiseksi kiinteistöä rahoittavalle tioikeusalueelle ilman kiinteistönomistajan erillistä lupaa.

Maa- ja metsätalousministeriö puoltaa ehdotettua muutosta. Yksityisteiden keskeisin merkitys kiinteistöille olisi edelleen kulkuyhteyden järjestäminen kiinteistöjen käyttämiseksi, mutta on perusteltua pyrkiä keskittämään muutakin kiinteistöjen käytön edellyttämä infrastruktuuria tiealueelle. Muutoksen seurauksena uudet tioikeudet tulisivat perustettaviksi aikaisempaa leveämpinä, koska johtoja ei voida sijoittaa teiden rakenteisiin. Muutos helpottaa myös elinkeinonharjoittajien toimintaa, kun luvan johdon sijoittamiseen voisi jatkossa saada ao. tiekunnalta.

Tioikeuden leveys

Voimassa olevan yksityistielain 16 §:n mukaan tilanteessa, jossa tienosaa koskee useampia tioikeuksia, kapeampina perustetut tioikeudet laajenevat leveimpänä perustetun tioikeuden mukaisiksi. Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että säännöksessä on kyse eri ajankohtina eri kiinteistöjen hyväksi tietoimituksessa perustetuista tioikeuksista. Olosuhteissa tapahtuneiden muutosten johdosta uudet tioikeudet on saatettu perustaa aikaisemmin perustettujen tioikeuksien päälle leveämpinä ja määrätä samalla korvausta maapohjasta siltä osin, kuin tioikeus on perustettu aikaisempaa leveämpänä. Kun säännös koskee yksittäiseen tienosaan eri aikoina perustettuja päällekkäisiä tioikeuksia, säännöksestä ei ole seurannut se, että tioikeuden leveys tulkittaisiin koko yksityistien pituudelta yksittäisen tienosan leveimmän tioikeuden mukaiseksi.

Esityksen 9 §:ssä säädetään tioikeutta varten luovutettavasta alueesta. Säännöksen 1 momentin mukaan ”yksityistietoimituksessa on määrättävä alue, johon tioikeus kohdistuu. Milloin tienosaa koskee useampia tioikeuksia, *kapeampina perustetut tioikeudet laajenevat leveimpänä perustetun tioikeuden mukaisiksi.*”

Säännöksen yksityiskohtaisten perustelujen mukaan ”Kiinteistöjärjestelmän selkeyden vuoksi on jo vanhastaan säännelty, että kaikki samaa tienosaa koskevat päällekkäiset, eri aikoina eri levyisinä perustetut tioikeudet lain nojalla määräytyvät alueellisesti leveimmän tioikeuden mukaan. Asia ei ole edellyttänyt tietoimitusta. Pykälän 1 momentissa esitetään vastaavasti säädettäväksi lisäksi nykyisen yksityistielain 16 §:n 1 momentin sisältöä vastaavasti, että kapeampina perustetut tioikeudet laajenevat leveimpänä perustetun tioikeuden mukaisiksi, jos tienosaa koskee useampia tioikeuksia.”

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että jos ehdotetun 9 §:n 1 momentin säännöksen tarkoituksena on säätää tienosan leveydestä samalla tavalla kuin voimassa olevassa yksityistielaisissa on säädetty, perusteluja tulee tältä osin tarkistaa. Perustelujen tarkistaminen on tarpeen sen vuoksi, että ne ovat muutoin ristiriidassa edellä voimassa olevasta yksityistielain 16 §:n lainkohdasta selitetyn ja esityksen 9 §:n 1 momentin sanamuodon kanssa.

Jos 9 §:n 1 momentin säännöksellä tarkoitetaan sitä, että jatkossa uuden yksityistielain tultua voimaan yksityisteiden leveys tulkittaisiin koko pituudeltaan yksittäisen tienosan leveimmän tioikeuden mukaiseksi, olisi se maanomistajien kannalta ongelmallinen. Kun tioikeuden toimituksen ja korvauksen laajentaminen (levantäminen) on vastoin perustuslaissa säädettyä omaisuuden suoja ja johtaisi myös epätietoisuuteen tioikeuden sijainnista rasitetun kiinteistön alueella, tulisi kaikkien yksityisten teiden osalta tutkia tioikeuden leveys ja sijainti erillisessä tietoimituksessa ja määrätä tioikeuden leventymisestä maanomistajille korvaukset. Kun Suo-

messa on yksityisiä teitä arviolta noin 350 000 km, tehtävä olisi nykyisillä resursseilla myös mahdollon. Tämän vuoksi ei edellä esitetyn sisältöistä säännöstä tieoikeuden leveydestä voida sisällyttää lakiin.

Ilmoitusvelvollisuus kiinteistön tieoikeuden lakkauttamisesta

Esityksen 12 §:ssä säädetään tieoikeuden lakkauttamista koskevasta menettelystä tilanteessa, jossa tieosakas on hakenut oikeutensa lakkauttamista kulkuyhteyden tarkoituksenmukaisemmaksi järjestämiseksi toisen ennestään olevan yksityistien kautta. Lainkohdan 2 momentin säännöksen mukaan ”*Hakijana olleen tieosakkaan on ilmoitettava tiekunnan tekemästä lakkautuspäätöksestä kiinteistörekisterinpitäjälle, kun lakkauttaminen tulee voimaan.*”

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa ehdotuksen kohteena olevasta tieoikeudesta, että kiinteistön oikeus tiehen on yksi kiinteistörekisteriin merkittävistä ja kiinteistörekisterissä ylläpidettävistä kiinteistökohtaisista ominaisuustiedoista. Kun tieoikeus on perustettu lainvoimaisella päätöksellä ja ko. päätös on rekisteröity päätöksen tehneen viranomaisen toimesta kiinteistörekisteriin, maa- ja metsätalousministeriö lausuu ehdotuksesta, ettei oikeuden lakkauttamista koskevan tiekunnan päätöksen ilmoittamisvelvollisuutta kiinteistörekisterinpitäjälle rekisteritietojen ylläpitämiseksi voida säätää lakkauttamista hakeneen maanomistajan tehtäväksi. Maanomistaja ei voi olla tietoinen lakkauttamispäätöksen voimaantulosta, ennen kuin hän on saanut siitä tiedon tiekunnalta. Tiekunta ilmoittaisi lakkauttamispäätöksen kiinteistörekisterinpitäjälle samalla kun se tekee siitä ilmoituksen lakkauttamista hakeneelle kiinteistön omistajalle. Maa- ja metsätalousministeriö lausuu vielä, että ilmoitusvelvollisuus on säädettävä päätöksen tehneen tiekunnan tehtäväksi kiinteistörekisteritietojen luotettavuuden ja oikeellisuuden varmistamiseksi. Ilmoitusvelvollisuuden säätäminen lakkauttamista hakeneen kiinteistönomistajan tehtäväksi johtaisi turhaan byrokratiaan ja ajan myötä tältä osin myös yksityisiä teitä koskevien rekisteritietojen virheellisyyksiin ja puutteellisuuksiin.

Tienpitovelvollisuus

Esitetyn yksityistielain 4 luvussa säädetään tienpitovelvollisuudesta. Yksityisteiden tienpito on tieosakkaiden vastuulla. Tien rakentamisesta ja kunnossapidosta (tienpidosta) vastaavat siten tiemaksuin ne kiinteistöjen omistajat (tieosakkaat), joiden omistamien kiinteistöjen käyttöä varten tieoikeudet on perustettu. Selvää on, että tieosakkaat myös määrittelevät ja päättävät tarvitsemansa tienpitotason itse.

Lain 30 §:n mukaan käyttömaksu on määrättävä sen mukaan kuin katsotaan kohtuulliseksi ottamalla huomioon vastaavanlaisesta tien käytöstä osakkaalle määrättävä tiemaksu ja tien käytämisestä mahdollisesti johtuva erityinen kunnossapitokustannusten lisääntyminen. Lain 31 §:ssä säädetään tiemaksun korvaamisesta käyttömaksulla sellaisella tiellä, joka on tarkoitettu pääasiassa metsätalouden edellyttämiä kuljetuksia varten. Tiemaksun korvaava käyttömaksu voitaisiin ehdotuksen mukaan periä niiltä, jotka ovat tietä käyttäneet.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että ehdotuksen 30-31 pykälissä säädetään tiemaksujen ja käyttömaksujen suhteesta tienpidon rahoituksessa. Kun ehdotetut säännökset mahdollistaisivat tien kunnossapidon rahoittamisen myös pelkästään käyttömaksupainotteisesti, johtaa ehdotettu sääntely helposti siihen, ettei tien ylläpitoa varten ole olemassa vuotuisia kunnossapitovaroja. Tällöin tietä kyetään ylläpitämään korkeintaan minimitasoa vastaavassa kunnossa. Siirtyminen

ehdotettuun kuljetusmaksupohjaiseen tienpidon rahoitusmenettelyyn vaikeuttaisi oleellisesti tien jatkuvaa ylläpitoa (vuosittaiset ylläpitorahat liian pienet tarpeeseen nähden), minkä johdosta metsätalouden kuljetustarpeiden ajankohtaistuesssa tie ei olisi enää rakenteellisesti metsätalouuskuljetusten edellyttämässä kunnossa. Tilanteessa, jossa tietä ei heikon kuntosaa vuoksi voitaisi käyttää metsäkuljetuksiin, ei myöskään käyttömaksujen periminen olisi mahdollista. Maa- ja metsätalousministeriö pitää tämän vuoksi tärkeänä ehdotetun sääntelyn muuttamista siten, että tienpidon perusrahoitustapana on edelleen tieosakkailta perittävät tiemaksut. Tieosakkaiden tulee edelleen olla myös päävastuussa tien kunnossapidokustannuksista teiden tason pysyttämiseksi käyttötarkoitustaan varten riittävinä.

Lain 32 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi siitä, missä tapauksissa tien rakentamiskustannuksia voitaisiin periä takautuvasti tien rakentamisen jälkeen tieosakkaiksi tulleilta tai tietä käyttömaksua vastaan käyttäviltä ulkopuolisilta. Kun voimassa olevan yksityistielain säännösten mukaan tien rakentamiskustannuksia on voitu periä takaisin taannehtivasti vain tien rakentamisen jälkeen tieosakkaiksi tulleilta tienkäyttäjiltä ja oikeuden tienkäyttöön saaneilta lain 10 §:ssä tarkoituilta liikenteen - tai elinkeinonharjoittajilta, esitys merkitsee tältä osin laajennusta voimassa olevaan rakentamiskustannusten perimistä koskevaan sääntelyyn.

Kun rakennetun tien tarkoituksena on mahdollistaa pääsy tien vaikutuspiirissä oleville tien osakaskunnan muodostaville kiinteistöille ja kun tie on rakennettu ko. kiinteistöjen käytön edellyttämän tasoisena kulkuyhteytenä, maa- ja metsätalousministeriö lausuu ehdotetusta laajennuksesta, ettei tien satunnaisia ulkopuolisia käyttäjiä voida perustellusti määrätä osallistumaan taannehtivasti tien rakentamisesta aiheutuneisiin kustannuksiin. Maa- ja metsätalousministeriö lausuu edelleen, että käyttömaksuja tulee käyttää vain niiden alkuperäisen tarkoituksen mukaisesti. Käyttömaksuilla tulee kattaa vain se tien kunnossapidon lisäkustannus, joka tiekunnalle aiheutuu tien osakaskunnan ulkopuolisten tahojen tien käytöstä.

Voimassa olevan yksityistielain 24 §:n mukaan se, joka on saanut oikeuden tiehen lain 8, 9, 9 b tai 10 §:n perusteella, voidaan velvoittaa korvaamaan osa tien tekemisen kustannuksista, jos tie on tehty viidentoista viimeksi kuluneen vuoden aikana ennen tieoikeuden syntymistä. Voimassa olevassa laissa asetettua määräajan pituutta on perusteltu sillä, että tien tekemisestä aiheutuneet kustannukset on voitu katsoa kuoletetuiksi tuona viidentoista vuoden aikana. Ehdotetun lain 32 §:n 1 momentissa voimassa olevassa laissa rakennuskustannuksiin osallistumisvelvollisuudelle säädetty 15 vuoden määräaika ehdotetaan lyhennettäväksi kymmeneen vuoteen. Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että kysymyksessä oleva määräaika on säädetty yksityistielakiin vasta 1.1.2001 voimaan tulleella lakimuutoksella (1079/2000). Tuolloin on arvioitu, että ajanjakson, jonka kuluessa tien rakentamisesta aiheutunut investointikustannus voidaan katsoa saaduksi takaisin tiestä aiheutuvana hyötynä, tulisi olla viisitoista vuotta. Kun tien rakentaminen on iältään pitkävaikutteinen kiinteistön käyttöä ja hyödyntämistä palveleva perusinvestointi, maa- ja metsätalousministeriö katsoo, että rakentamiskustannuksiin osallistumisvelvollisuutta koskeva määräaika tulee pysyttää myös jatkossa voimassa olevana viitenätoista vuotena.

Yksityistietoimitus

Ehdotetun lain 78 §:ssä säädetään eri viranomaisten välisestä toimivaltajaosta tehdä yksityistietoimituksia. Voimassaolevan lainsäädännön mukaan kunta voi asemakaava-alueen kiinteistörekisterinpitäjänä tehdä yksityistielain mukaisia tietoimituksia vain asemakaava-alueella.

Lainkohdassa toimivaltajako esitetään muutettavaksi siten, että kunta voisi kiinteistörekisterinpitäjänä tehdä yksityistietoimituksia kunnan koko alueella myös asemakaava-alueiden ulkopuo-

lisillä alueilla. Esitystä perustellaan sillä, että kiinteistörekisteriä pitävillä kunnilla on riittävä asiantuntemus ja resursseja yksityistietoimitusten tarjoamiseen. Esityksessä katsotaan, että järjestely voisi myös edesauttaa tehokkaampien ja kustannuksiltaan alhaisempien toimitusmenettelyiden kehittämisessä. Esityksen mukaan kuntien mahdollisuus tarjota yksityistietoimituksia voisi toimia kunnille alueensa yksityisteiden tukivälineenä perimällä toimituksista edullisempia toimituskustannuksia.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa aluksi, että voimassaoleva Maanmittauslaitoksen ja kunnan kiinteistönmuodostamisviranomaisen välinen alueellinen toimivaltajako tehdä kiinteistötoimituksia perustuu ensisijaisesti Maanmittauslaitoksen ja kunnan väliseen kiinteistörekisterinpitovastuuseen. Kun Maanmittauslaitos pitää kiinteistörekisteriä asemakaava-alueiden ulkopuolisilla alueilla, vastaa se tältä osin myös kansallisen vakuusjärjestelmän perustana olevan kiinteistörekisterin rekisteritietojen oikeellisuudesta. Vastaavasti kunta kiinteistörekisterinpitäjänä asemakaava-alueillaan vastaa tältä osin pitämänsä kiinteistörekisterin rekisteritietojen oikeellisuudesta. Jos kiinteistörekisteriä pitävillä kunnille annettaisiin oikeus tehdä yksityistietoimituksia koko kunnan alueella, hämärtäisi se nykyistä selkeää Maanmittauslaitoksen ja kunnan välistä kiinteistörekisterin pitovastuuta. Kun kiinteistörekisterinpitäjä vastaa pitämänsä rekisterin rekisteritietojen oikeellisuudesta, muodostuisi myös virhevastuu ongelmalliseksi sellaisessa tilanteessa, jossa virhe olisi syntynyt kunnan asemakaava-alueen ulkopuolella tekemässä yksityistietoimituksessa.

Voimassa oleva viranomaisten välinen, kiinteistörekisterinpitoon perustuva toimivaltajako on lisäksi hallinnollisesti selkeä. On selvää, että ehdotus, jossa kunnan alueella olisi kaksi toimivaltaista viranomaista osaksi päällekkäisin aluejain, johtaisi asiaa asiakkaan kannalta katsottuna hallinnollisesti epäselvään tilanteeseen.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa yksityistietoimitusten luonteesta toimituslajina, että niitä pidetään korvausarviointinsa vuoksi vaativina toimituksina. Toimitusten suorittaminen edellyttää myös tien rakentamiseen liittyvien asioiden tuntemista ja osaamista. Toimitusten vaativuuden vuoksi niiden teko on Maanmittauslaitoksessa ohjattu yksityistietoimituksiin perehtyneiden insinöörien tehtäväksi. Kuntien kiinteistöinsinööreillä ei välttämättä ole samanlaisia valmiuksia tehdä yksityistietoimituksia kuin niihin perehtyneillä ja erikoistuneilla Maanmittauslaitoksen palveluksessa työskentelevillä toimitusinsinööreillä. Tämä johtuu siitä, että kuntien kiinteistöinsinöörit tekevät käytännössä asemakaava-alueilla vain tonttien lohkomistoimituksia kulun tonteille tapahtuessa katuverkoston kautta.

Maanmittauslaitos on lisäksi tehnyt ja tekee edelleen kiinteistörekisterin tietosisällön perusrannustyötä myös käyttöoikeusyksikköinä kiinteistörekisteriin merkittävien yksityisteiden tietojen osalta. Tilanne, jossa kiinteistörekisterin yksityisteitä koskevien tietojen päivytyksestä vastaisi kaksi eri viranomaista, johtaisi aikaa myöten teitä koskevan tiedon rapautumiseen ja vaikeuttaisi rekisteritietojen hyödyntämistä esimerkiksi kuljetuspalvelu yrityksissä.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa yksityistietoimitusten hinnoitteluun liittyen, että yksi asiakkaiden tasapuolisen kohtelun perusedellytyksistä on se, ettei toimitustaksa riipu toimituksen suorittavasta viranomaisesta. Kun Maanmittauslaitos vastaa yksityistietoimitusten suorittamisesta koko maan alueella ja toimituksista perittävä kiinteistötoimitusmaksu on määrättävä valtioon maksuperustelain (150/1992) nojalla omakustannusperiaatteen mukaisesti toimituksesta aiheutuvia kustannuksia vastaavasti, taksa ei ole kilpailutettavissa. Toimitustaksan subventointi ei ole lain mukaan mahdollista ja se rasittaisi myös kuntataloutta ja asettaisi lisäksi kuntalaiset maksullisten palvelujen osalta vielä eriarvoiseen asemaan maanomistuksenkin perusteella.

Kun toimitusinsinöörien toimivaltaa tehdä erilaisia kiinteistötoimituksia ja Maanmittauslaitoksen ja kunnan välistä toimialuejakoa koskevia kiinteistönmuodostamislain säännöksiä on vasta tarkistettu 1.1.2017 voimaan tulleella lailla kiinteistönmuodostamislain muuttamisesta (374/2016), maa- ja metsätalousministeriö katsoo myös, ettei tätä vastikään sovittua jakoa ole syytä lähteä purkamaan erityislainsäädännöllä.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa vielä, että ehdotus ei tältä osin vähentäisi kuntien tehtäviä vaan johtaisi niiden lisääntymiseen vastoin nykyisen hallituksen hallitusohjelmassa esitettyä tavoitetta kuntien tehtävien vähentämisestä.

Siirtymäsäännökset

Ehdotetun 104 §:n siirtymäsäännöksen 1 momentin mukaan ennen ehdotetun lain voimaan tuloa perustettu tieoikeus katsottaisiin ehdotetun lain voimaantulosta lukien olevan tarkoitettu myös sähkö- ja viestintäjohtojen ja muiden kiinteistön käyttöä palvelevien rakenteiden, rakennelmien ja laitteiden sijoittamista varten siten kuin ehdotetun lain 3 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitetaan.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että voimassaolevan yksityistielain nojalla perustetuissa tieoikeuksissa on otettu huomioon se, että tiealue on tarpeeksi leveä tien käyttötarkoitukseen nähden riittävän leveälle ajoradalle ja tienvarsiojille tierungon kuivana pitämiseksi. Ehdotettu siirtymäsäännös johtaisi siihen, että jo olemassa olevien yksityisteiden osalta johdot tulisivat mahdollisesti asennettaviksi olemassa olevalle tiealueelle. Maa- ja metsätalousministeriö ehdottaa tämän vuoksi harkittavaksi uudelleen ehdotetun siirtymäsäännöksen tarpeellisuuden.

Valtion avustukset

Maa- ja metsätalousministeriö kannattaa esitystä, jonka mukaan yksityistielain mukaisten avustusten myöntäminen esitetään jatkossa sisällytettäväksi maakuntien tehtäviin. Avustusedellytyksistä ei säädettäisi enää laissa niin yksityiskohtaisesti kuin tällä hetkellä. Avustuksen määrä ja edellytykset jäisivät pitkälti maakuntien harkintaan. Maakunnat voisivat siten itse päättää käyttävätkö ne liikenne- ja viestintäministeriön talousarviossa vuosittain osoitetun määrärahan yksityisteiden avustamista varten. Ehdotettu yksityistielain kokonaisuudistus ei vaikuta Kemerä-lailta säädettyyn metsäteiden rakentamista ja perusparantamista varten myönnettävään valtion tukeen.

Kansliapäällikkö

Jaana Husu-Kallio

Lainsäädäntöneuvos

Leo Olkkonen

Tiedoksi

eeva.ovaska@lvm.fi
kaisa.kuukasjarvi@lvm.fi